

ročník 20 regionálny mesačník číslo 12 december 2010

PREDSTAVUJEME MESTÁ A OBCE NOVOHRADU

NOS Lučenec v rámci monitoringu miest a obcí regiónu uvádza cyklus „Predstavujeme mestá a obce Novohradu“. Ide o reportáže zamerané na oblasť miestnej kultúry. Pokračujeme obcou:

MÁLINEC

História:

Táto obec s jedinečným nárečím sa môže pýšiť aj dvoma „naj v Novohrade“ – v minulosti mala najviac remeselníkov v rámci celej Novohradskej stolice (r. 1727 až 35 dedinských remeselníkov a najviac sklárskych hutí).

Osídlenie Málnica sa datuje až do doby bronzovej, o čom svedčia archeologické vykopávky dokladujúce existenciu hradu. Boli objavené hradiská v chotári Málnica, v lokalite Zámok, ale aj v Ozdine a Hradišti. Rím.-kat. farnosť je zaznamenaná už v r. 1397, avšak **prvá písomná zmienka o obci Malnapatak je z r. 1514**, kedy patrila Divínskemu panstvu. Na prvej mape Uhorska z r. 1528 je Málinec ako Malnapadtak (Malinový potok). Na osídľovaní Málnica mali svoj podiel aj nemeckí kolonisti - baníci zo

Saska. V menšom počte prichádzali obyvatelia aj iných národností zo sklárskych oblastí v Sliezske a Čechách. Väčšinou boli nemeckej národnosti. Svedčia o tom aj rodové mená ako Švarc, Klefner, Preisl a d. V r. 1548 bol majiteľom obce František Bebek. Potom to bol Žigmund Balaša, v r. 1673 Štefan Koháry. Neskôr Szentivániovci a Zichyovci.

Boli tu dva mlyny. Zaujímavosťou je **obecná pečať** s erbom z r. 1734 (píla medzi dvoma ihličnatými stromami na paži, pod ňou peň stromu, po jeho stranách kmeň ruže a nad pílou trojruža a kruhopis: *Sigillum possessionis Malnapatak*).

V Lexikóne z r. 1786 je uvedené, že sa tu nachádzalo 10 – 12 salašov. Baňa na zlato sv. Michal na vrchu Osičiny. Už v roku 1903 sa obecné zastupiteľstvo zaoberalo výstavbou úzkokojky zo Zeleného do Málnica, ale zostalo len pri úvahách.

Skláreň či Sklársku htu založil v r. 1852 Štefan Kuchynka a na území Málnica vzniklo až sedem sklárskych hút a vtedy bol Málinec najväčším sklárskym strediskom.

Z r. 1802 je známa osada **Ipeľ**, kde bol vodný mlyn a píla, vlastníkom bol gróf Czebián. V druhej pol. 19. st. vznikol **Dobry potok** ako drevorubačská osada, kde bola tiež skláreň, píla a tehelňa. Vtedy vznikla aj osada pri železniži – **Hámor**, ale aj mnoho ďalších osád.

Zaujímavou udalosťou bola „Vzbura málinských žien“, ktorú opísal J. Gas-

Vinše v nárečí málinskom:

*Vinšujen ván šťastej, zdrávä,
hojnó bošské požehnáňa.*

*Zo dvora víchot,
do dvora príchot,
to ván vinšujen*

*Vinšujen ván tejto svéjtkie
kračúne,*

*žebe sté ich v radostí a v dobron
zdraví mohľi užívaťi.*

per, vznikla v období 1. sv. vojny z dôvodu nedostatku potravín. Potlačili ju četníci a tri najaktívnejšie ženy odviekli do Balašských Ďarmôt, kde ich odsúdili do žalára na 6 týždňov.

K Málcu patrilo vždy viacero osád a podľa sčítania obyvateľstva v r. 1920 mal 6 508 obyvateľov.

Z významných osobností je to najmä **Ján Findra**, jazykovedec a vysokoškolský učiteľ, hlavný iniciátor a zakladateľ Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici. Ďalej sú to: **Július Lomenčík**, literárny metodik a vysokoškolský učiteľ, **Mária Lúčanová**, rod. **Bakuľová**, scenáristka a dramaturgička, **Július Mézeš**, učiteľ a v r. 1952 bol menovaný za prvého riaditeľa Osvetovej školy v Bratislave. **Darina Vašíčková**, herečka a členka Rozhlasového hereckého súboru, **František Dostalík**, hudobný skladateľ, učiteľ a organista, **Ivan Deutsch**, hudobný skladateľ a poradca, ale je to aj mnoho ďalších v ostatných oblastiach.

Kultúrna a osvetová činnosť do roku 1918 bola rozvíjaná len cirkevným zborom a školou.

Pokr. str.2

Pokr. zo str.1

Podujatia pripravované učiteľmi evanjelickej školy navštevovali aj obyvatelia zo susedných dedín. Na oslave 5. výročia vzniku Slovenského štátu (14.3. 1944) nacvičil učiteľ Ladislav Macko pásmo zostavené z veršov štúrovských básnikov. Pásmo *Smrť Jánošíkova* nacvičila Elena Faťarová a zbojnícke piesne zaspieval zbor učiteľov pod vedením Júliusa Mézeša.

Ešte pred prvou sv. vojnou vznikol v Málinci Abstinenčný spolok *Modrý kríž* ako súčasť cirkevného ev. a. v. zboru počas pôsobenia ev.a.v. farára Alexandra Trokana a stretávali sa v „Elíme“. Na území Slovenska ho založili r. 1897 sestry Royové a v júli 1908 navštívili Málinec aj Ozdín. Časy sa menia. Dnes má obec vlastnú muštáreň ovocia.

Neskôr bola založená Miestna osvetová komisia (3.1.1940) a jej predsedom bol farár ev. a. v. Alexander Trokan. Vtedy začal pracovať aj spevokol pod vedením učiteľov. Ochotnícke divadlo reprezentoval divadelný krúžok **Hrad**. Ročne sa uskutočnilo aj šesť divadelných predstavení a hrávalo sa v hostinci „u Kubišov“. Podľa zápisov v obecnej kronike boli režisérmi Ján Adamove, Gustáv Pekár, Emil Horváth, Pavel Stano a ďalší. V r. 1925 bola založená obecná knižnica a prvým knihovníkom bol učiteľ August Slaný. Prvý odbor Matice slovenskej bol založený v r. 1947.

V r. 1952 bol na kultúrne účely prebudovaný dom statkára Jána Passutha s kapacitou 250 miest. V roku 1958 vznikol pri Osvetovej besede divadelný súbor a vedúcim bol Ján Novodomský. V 60. rokoch boli režisérmi učители Tibor Urbašík, Amália Volfová a Marta Hanová. K rozvoju kultúry prispelo aj založenie stáleho kina „*Hviezda*“ pod vedením Jána Dianišku.

Dňa 2.9.1951 bol slávnostne odhalený **pomník padlým** v centre obce a 25.8. 1968 nad obcou „Na stráni“ bol odhalený druhý pamätník, nazývaný aj Pustovgar podľa mena ruského vojaka, ktorý tu padol.

Mimoriadne aktívny bol folklórny súbor *Jánošík*, ktorý vznikol v roku 1952 a viedli ho Ján Novodomský a Mária Dianišková. Pri tomto súbore neskôr vznikol aj ženský **FS Ipel**, potom sa spojili, ale na začiatku 60. rokov zanikli.

Na začiatku 70. rokov, na podnet redaktora rozhlasu Ondreja Dema,

nacvičila skupina Málinčanov pásmo pod názvom „*Jar v Ipel'skej doline*“ rozdelené do šiestich tematických častí: *Z histórie Málinca a okolia, Valaská nálada, Žatva, Kupectvo a furmanka, Oslava mena, Svadba (Na sobáš, Kvár)*. Rozhlasové pásmo odvysielal aj Československý rozhlas v r. 1972 a účinkovali v ňom: H. Cerinová, M. Detvanová, P. Findrová, J. Michalove, T. Urbašík a ďalší. Vedúcimi Osvetovej besedy boli Marta Findrová, Alena Kancková, Elena Riečicová.

Spoločenský dom bol dokončený v r. 1987. V 80. rokoch sa o kultúru staralo Miestne kultúrne stredisko a vedúcou bola Libuša Findrová.

Málinské nárečie má svoje osobitosti v Novohrade napr. *trpó* (teraz), *zagebréne* (zašpinený), *borcoš* (zemiaková baba), *děž* (dážd')... Nevyskytujú sa v ňom dvojhlásky, napr. *piatok* – *peitok*, *ľudia* – *ľidej*, *viac* – *vejc*, *viera* – *véra* ... Z množstva tradičných zvykov spomeniem aspoň „*Málinckú svadbu*“, ktorá bola v minulosti záležitosťou celej dediny a trvala tri dni.

Prvý deň bolo lúčenie sa so slobodou – *kaša*, druhý deň *sobáš* a *svadobná hostina*, tretí deň tzv. *hľadanie bičkov*, čiže záver svadobného veselí. Ukážka reči oddavača: *Milá céra a rodičove! Dnešnei deň pôdeš k svätému sobášu. Buďeš presadená skrze kazateľa, abo si sa pridrževala svojho manžela. Ako dobrei zahradník presádza svoje štepe, tag aj te budeš presadená do druhej záhrade k svojmu manželovi...*

Keď mali svadobníci nabratú polievku, starejší zobral do rúk uvarenú sliepku a povedal nasledujúci vinš: „*Táto polievka je masná, lebo bola sliepka samopašná. Kod létala lóka s pántó, hñed do izbe z veľkó šantó. Kod naše žene žito cídele, oná furt pri nich sedela, kín sa z ňeho ňenažrala. A čo mala aj kurence, aj té bole také štence, že báťovi Púpalovi obzobale bob cukrovej. A Kupcove ňañi Mrdki obzobale šetkú mrkvi. Prímiťe dčañe!*“

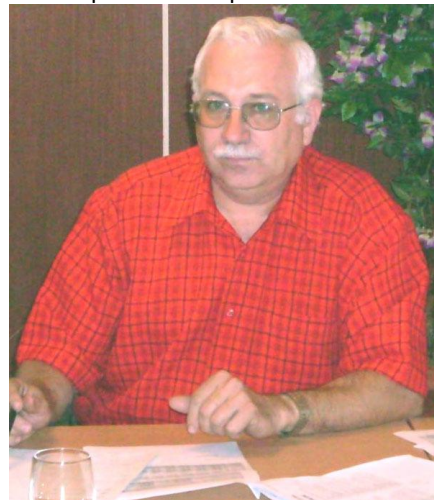

Pamätník na stráni

Historicky sú doložené viaceré akcie partizánov od novembra 1944 pred Málincom. Možno by bolo vhodné porozmýšľať o rekonštrukcii týchto bojov ako spomienku na vojnové udalosti a začať tradíciu divácky veľmi obľúbených podujatí.

Súčasnoscť:

Málinec patrí do združenia 7 obcí mikroregiónu Hornohrad, ktorý bol založený v r. 1996 a Málinec sa stal aj sídlom OZ MAS Hornohrad. Starostom obce od prvých volieb v r. 1990 je **Ing. Čepko Igor**. Je to výnimočne šikovný starosta a človek na tom správnom mieste. Pre obec dokázal naozaj veľa. A výsledok sa dostavil, v tohtoročných voľbách sa nenašiel nikto, kto by sa mu odvážil postaviť ako protikandidát.

Obec má 1454 obyvateľov a patria do nej miestne časti: Dobrý Potok, Chladná Studňa, Ipel' a Vičovo. Na území obce sa nachádzajú štyri kultúrne pamiatky:

Zvonica neskorobaroková z roku 1763, dvakrát bola obnovovaná (1924 a 2004). **Kostol** evanjelický a.v. z roku 1795. Veža z roku 1820. **Pomník** na námestí z roku 1951, ktorého autorom je akademický sochár Ján Hučko. **Múzeum** v dome z polovice 19. stor.

Pokr. zo str. 2

Zvonica

Múzeum pred rekonštrukciou - hore, po rekonštrukcii - dolný obrázok

Málinec má vypracovaný a schválený aj zoznam niekoľkých pamätihodností obce:

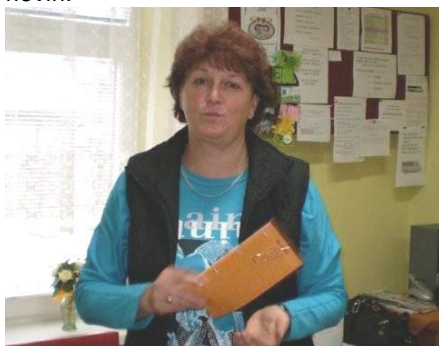
Pamätník na Stráni z r. 1968, **Kríž** nad priehradou z r.1944, bol preložený z dedinky Hámor po zaplavení, **Kaplnka** v Ipeľskom potoku z r. 1932, minerálny prameň Šťavica.

Ale asi najviac pútať je **Trafika** na námestí, ktorú v r. 1933 postavili manželia Urbašíkovci a v r. 2007 ju rodina darovala obci. Prešla celkovou rekonštrukciou a naďalej slúži verejnosti.

Pri OZ je zriadená aj komisia kultúry, ktorej predsedníčkou je **Eva Števo**. Oblasť miestnej kultúry má na starosti od roku 1999 pracovníčka OcÚ **Anna Kančová**. Zodpovedá za chod Spoločenského domu, knižnice, kina a obecných novín.

V roku 2001 sa jej podarilo založiť folklórnu skupinu **Málinček**. Jej prvým predstavením bola Starodávna Máľinská svadba. Škoda, že v súčasnosti nefunguje, najmä pre údajný nezáujem mladých ľudí. Škoda preto, lebo Málinec by mohol nielen dýchať, ale doslova prekviatať folklórom. Bohatosť tradičných zvykov je podrobne zachytená aj v publikáciách Kvetoslavy Benkovej, ktoré je možné zakúpiť priamo aj na OÚ.

Obec je usporiadateľom pravidelných podujatí, ako sú Fašiangy, Stavanie mája, Vyháňanie oviec, Deň matiek, MDD, Jánske dni, Pálenie vatry, Hornohradské dni.

Vyháňanie oviec

Ako jediná obec si udržiava tradíciu **jarmokov** (toto právo získala r. 1924 - usporiadať pravidelne dobytie trhy - jarmoky, a to štyrikrát ročne, neskôr šesťkrát ročne). Málinec dnes jarmoky usporadúva 4x do roka: Veľkonočný,

Jánsky, Michalský a Vianočný. Aj to je vizitka starostu obce, ide s dobou a dokázal to, čo sa nedarí mnohým mestám či väčším obciam.

Posviacka nového **rímsko-katolíckeho kostola** sa konala r. 1994. V roku 2006 bola prevedená rekonštrukcia drevenice z pol. 19. st. na **múzeum**, ktoré prezentuje tradičné bývanie a remeslá. V roku 2004 bola v obci zriadená obecná **muštáreň** ovocia, ako jediná v celom regióne.

Muštáreň

Doslova atrakciou je známa **trafika** na námestí obce. Starosta má záujem, aby život obce bol aj zdokumentovaný, podarilo sa im vydať publikáciu „**Monografie obce Málinec**“, ale je to aj propagačný materiál nazvaný „Obecný almanach Málinca“, či pohľadnica. Obec vydáva aj vlastné noviny „**Máľinský spravodajca**“ a aktuálne informácie zverejňuje na webovej stránke www.malinec.sk. Málinec je zaujímavý a má čo ponúknuť aj pre turistov. Nachádzajú sa tu **Máľinské mablury** od r. 1990 vyhlásené za chránené stromy a stromoradie je pozostatkom záhrady zakladateľov sklárni.

Maklura oranžová (*Maclura pomifera*) patrí do čeľade morušovitých. Plod má nezvyčajný tvar. V našich zemepisných šírkach ovocie nestihne dozrieť a na jeseň má zelenožltú farbu, vo svojej vlasti – na juhu Severnej Ameriky - dozrieva do zlatooranžova. Toto ovocie sa dlho považovalo za jedovaté, ale pravda je taká, že jednoducho nie je jedlé, pretože nemá nijakú zaujímavú chuť.

Pokr. str. 4

V oficiálnom zozname chránených stromov na území Slovenska sa nachádzajú maklury rastúce v Šuranoch a v Málinci, kde rastie 11 stromov a ich vek je 150 rokov.

Každý rok sa v rámci mikroregiónu koná turistický výstup na Jasenin (995 mnm), ale sú to aj pravidelné cykloakcie. Cyklistický náučný chodník na trase Lučenec-Málinec bol vybudovaný od roku 2007 v dĺžke 36 km. V chotári obce pramenia potoky Chmeľná, Prieľazka a Zlatno. Nad obcou je vodná nádrž Málinec pre zásobovanie pitnou vodou pre okresy Poltár, Lučenec a Rim. Sobotu. Priehrada bola spustená do prevádzky v r. 1994.

Na turistiku by sa dala výhodne využiť tretia najdlhšia slovenská rieka **Ipeľ**, ktorá preteká Málincom a jej prameň sa nachádza neďaleko. Na Ipeľi sa v minulosti kúpalo na tzv. stupňoch, mala ich každá obec.

Málinec udržuje veľmi dobré vzťahy s partnerskou obcou **Báčsky Petrovec**

v Srbsku. Ale Malinec je aj malá dedinka, presnejšie časť obce Kbel v okrese Plzeň - juh a možno sa v budúcnosti dočítame o nadviazaní priateľských stretnutí aj s touto obcou.

Tradičné zvyky a obyčaje sú podrobne opísané v monografii a majú nezastupiteľné miesto v histórii, ale sú aj studnicou nápadov či námetov pre zdokumentovanie a priblíženie života ľudí formou rôznych programov (svadba, priadky a páračky). Tradičná málinská svadba by si zaslúžila späť svoje oživotvorenie. V súčasnosti ma zaujalo podujatie nazvané „vyháňanie oviec“, ale verím, že sa dočkáme aj zháňania oviec na Mitra, lebo historické danosti nás k tomu priam vyzývajú.

Ako som už spomenul – jedinečnosť nárečia – je nám daná a je našou povinnosťou, zachovať ho aj pre budúce generácie. Vo svete, napr. v Nemecku je bežné, že nárečie sa učí aj na základných školách. Práve málinské nárečie je unikátne, škoda, že sa tiež nevyučuje... Ale predsa sa našiel Málincan – **Ján Detvan**, ktorý šíri túto vzácnosť – tento dar – a pokúša sa prekladať svetových autorov práve do tohto nárečia. Z množstva textu nachádzajúceho sa na webovej stránke obce, uvediem aspoň krátke ukážky:

Anton Pavlovič Čechov - Chameleón

Ba kyho čerta! Takych smo me jakživ němaľi!

- Nač tu dovhe reči,- pové Oťapilov. – Túlavej pes! Tu ěinto o čon špekuľovaťi... Kod son raz povédav, že je túlavej,t ak je túlavej... Odšantročiti a d'obka.

- Naš je ěi, - pokračuje Prochor, - aľe generálóvho brata, čó dréľa prišév. Naš generál něma rád chrte, aľe jeho brat je do ěich celej zblázňěne...

Poveštr STRIGY

Čo jei vén, tag aj u Kudlákó choďele strige voľákiho chlapa dláviťi. Darne aj kričau, obráťiti sa neveďeu. Miseu to beťi dáki starší chlap. Večer, kot šli spaťi, do sena, ako sa preten spávalo, tag náki svojmu bratovi narúčali, ak buďen v noci štenaťi, tag ma obrác na bok!

Pľetke,taľafatke a aj hrozitánske oné v Málincine

Cintorin

-Věš, ěedá mi mojej, abech ti ěevadľovala, čó sa o ěebe a tvojon mužovi vřaví: vřaj ste sa v cintěriěe pri ocovon

hrobe bozkali. Aľe ěerob si ěiž z toho. Jej son bola horšej-jej son sa prespala. A kod son s brichon choďela, tak mi tak vřavěli: kod ěa svřbāľa, mala si si poškrabaťi-kod páľela, do vode skočiti.

Zdroj: Monografia obce Málinec, internet

Starodávne málinské jedľá od osvetárky Anny Kančovej:

Halušky z podpazuchy :

Prísady: múka, voda, soľ, vajce, masť, bryndza alebo tvaroh

Pripravíme si cesto ako na rezance trochu mäkšie. Cesto rozvaľkáme a trháme halušky do vriacej vody. Varíme kým nevyplávajú na povrch, dieravou varechou vyberieme a omastíme – masťou alebo maslom. Halušky posypeme bryndzou alebo tvarohom a zamiešame.

Na vrch polejeme zapraženou cibuľkou.

Málinská krompľovka /polievka/

Prísady: zemiaky, soľ, cibuľa, masť, múka, sladká paprika, 1vajce

Postavíme vodu na polievku a pridáme prekrojenú veľkú cibuľu, keď je uvarená, cibuľu vyberieme. Pridáme soľ, zemiaky, korenie a zápražku /na masti upražíme múku do zlatožltej zápražky, pridáme sladkú červenú papriku/. Keď začne polievka so zápražkou vriieť, pridáme mrvenicu alebo široké domáce rezance.

Domáce rezance :

múka, soľ, vajce, voda - vymiesiť a vyvaľkať pokrúvať nožom na široké rezance.

Prajeme dobrú chuť !

Recepty poskytla

p. Zuzana Novodomska

POĎAKOVANIE!

Novohradské osvetové stredisko v Lučenci a riaditeľka Mária Ambrušová obdržala nasledovné poďakovanie:

Vážená pani riaditeľka,

Chcela by som sa Vám ešte raz poďakovať za poctu, ktorú ste vzdali môjmu otcovi PhDr. Ladislavovi Lengovi, CSc. prostredníctvom spomienkového dňa venovaného jeho pamiatke, ktorý sa uskutočnil 8. októbra 2010 v Poltári, v deň jeho nedožitých 80-tych narodenín.

Ďakujem Vám, že som sa pri tejto príležitosti mohla zúčastniť aj aktu osadenia pamätnej tabule vo foyeri základnej školy a prevziať ocenenie mesta Poltár, ktoré mu bolo udelené in Memoriam v tento deň. Som veľmi rada, že som mohla byť prítomná na veľmi peknom a programovo bohatom podujatí.

Prijmite ešte raz vyjadrenie úcty a vďaky za samotnú myšlienku, ale aj organizáciu podujatia. Poďakovanie patrí rovnako celému kolektívu pracovníkov, ktorí sa na príprave podieľali.

V mene rodiny

Zuzana Lengová, dcéra
Bratislava. 10.11.2010

Stalo sa v regióne:

Ivan Bitala

a jeho fotografie

Výstava fotografa z Poltára je na inštalovanú v priestoroch Novohradského osvetového strediska v Lučenci.

Len skutočný a trpezlivý milovník prírody dokáže svojím objektívom zachytiť neobyčajné a unikátne okamihy našej krásnej fauny. Výstava potrvá do konca januára 2010.

Stretnutie fujaristov

v Kokave nad Rimavicou na MITRA

Trio kokavských fujaristov v spolupráci s MKS usporiadalo v dňoch 23. a 24. októbra 2010 Stretnutie fujaristov na MITRA, ktoré sa konalo pri príležitosti 120. výročia narodenia nestora fujaristov, Juraja Kubinca, zakladateľa prvej skupinovej hry na fujare. Fujaristi sa stretli v kokavskom Dome kultúry, odkiaľ sa išli pokloniť pamiatke Juraja Kubinca – k jeho hrobu na Salajke, v Utekáči. Fujaristi položili kvety na hrob tohto vzácného človeka a clivé tóny fujaristov sa niesli utekáčskou dolinou. Stretnutie pokračovalo v rekreačnej oblasti Kokava - Lúnia na chate Obce Kokava. Aj toto podujatie bolo dôkazom toho, že Kokavčania na svojich predkoch nezabúdajú.

Janka Krotáková

PRO KULTÚRA má 90. rokov

Mužský spevácky zbor vo Filákově oslávil 90. výročie založenia. Slávnostný koncert sa konal 13. 11. 2010, najskôr o 15.00 hod. v rímsko-katolíckom kostole a o 18.00 hod. divadelnej sále Domu kultúry. Na koncerte vystúpilo celkom 7 zborov, z toho 3 zo zahraničia. Mária Ambrušová, riaditeľka NOS v Lučenci, pri tejto príležitosti, ale aj za rozvoj a prezentáciu zborového spevu odovzdala ocenenia – Pocta generálneho riaditeľa Národného osvetového centra a Pamätný list NOS Lučenec.

Slávnostné vyhodnotenie súťaže "Literárny Lučenec 2010"

Deň 15. 11.2010 bol pre Novohradskú knižnicu v Lučenci, ale hlavne pre ocenených účastníkov Literárneho Lučenca 2010, tým slávnostným dňom. V obradnej sieni MsÚ sa konalo slávnostné vyhodnotenie celoslovenskej literárnej súťaže vo vlastnej tvorbe, poézie a prózy. Do IV. ročníka sa prihlásilo rekordných 88 amatérskych autorov zo všetkých

kútov našej vlasti, ktorí spolu do súťaže zaslali až 187 súťažných prác. Podmienkou zaslania súťažných prác bolo, že musia byť pôvodné a doteraz nezverejnené. Súťažilo sa v 3 vekových kategóriách, najmladším súťažiacim bol 10 ročný žiak ZŠ a najstaršou účastníčkou bola dáma nad 50 rokov. Odborná porota v zložení: Mgr. art. Katarína Mišíková, Klára Volentová, Peter Gajdošík vyhodnotila a určila poradie ocenených v jednotlivých kategóriách. Toto krásne podujatie bolo venované na počesť významnej Slovenskej spisovateľky Boženy Slančíkovej - Timravovej, ktorej život a dielo sú späté s Novohradom a mestom Lučenec. K usporiadaniu podujatia Novohradská knižnica v Lučenci získala finančnú podporu od BBSK, knižné dary venovalo kníhkupectvo Juraj Dovál, Ing. Lazík Bratislava, Fénix Lučenec. O hudobný, umelecký zážitok sa postarali pedagógovia a žiaci ZUŠ v Lučenci. Touto cestou ešte raz gratulujeme všetkým oceneným, ďakujeme za účasť a podporu hosťom, ktorí prijali naše pozvanie a tešíme sa na jubilejný V. ročník celoslovenskej literárnej súťaže vo vlastnej tvorbe „Literárny Lučenec 2011“

PhDr. Mgr. Daša Filčíková,

riaditeľka Novohradskej knižnice v Lučenci

Poltárski ochotníci - divadelníci

oslávil tridsiatku

O histórii súboru a významnom výročí som sa zmienil v predchádzajúcom čísle, ale pripomenuli si ho dôstojne, a to Divadelným víkendom v spolupráci s NOS Lučenec, výstavou fotografií a plagátov, ale aj vydaním bulletinu. OZ Opona a jeho členovia nacvičili na túto významnú udalosť divadelnú hru „Ženský zákon“ od J.G. Tajovského. Hrlo sa dva dni, premiéra sa uskutočnila v piatok 19.11. 2010, repríza v sobotu 20. 11. Obsadenie hercov je už tradičné – Edita Klembasová, Jozef Kuvik, Vlasta Kojnoková, Jana Melová, Radomír Leicher, Peter Kostka. Novou tvárou bola mladučka Viera Michalíková. Po premiére odovzdala ochotníkom Mgr. Bolyošová „Blahoželanie NOS v Lučenci“. Nasledovala slávnostná večera či posedenie pre pozvaných členov od vzniku súboru, minútu ticha si uctili tých, čo rady ochotníkov opustili,

Pokr. str. 6

Z predstavenia Ženský zákon

– najmä Ing. Žilák Daniel, Mgr. Pavel Kršňák, Pavel Karlík, Ján Stano a ďalší. Spomínalo sa, veď za 30 rokov sa na živote súboru podieľalo viac ako 50 ľudí, či už ako herci alebo technický personál. Všetkým patrí obdiv a poďakovanie. V nedeľu hostovalo vďaka sprostredkovaniu NOS Lučenec slovenské divadlo Vertigo z Budapešti. V Poltári sa predstavili už druhýkrát a pochopiteľne s úspechom.

Ale našu pozornosť chcem upriamiť na toho, kto to začal a kto to niekoľko rokov držal. Bol to Ing. Žilák Daniel. Chcem aspoň pár slovami priblížiť jeho osobu divadelníka – režiséra a herca. Daňo, ako ho mnohí volali mal obrovský dar. Nielenže založil DS, ale aj režíroval a dokonca aj hral. Mal to, o čo sa mnohí márne snažia. Mal autoritu. Keď som v roku 1986 začal pracovať ako riaditeľ MskS v Poltári, mal som tú česť niekoľko rokov spolupracovať s ním v oblasti divadla. V tom čase sa podarilo urobiť mnoho, spomeniem napr. Divadelný Poltár - celoslovenská prehliadka amatérskych ochotníckych súborov. Poltár bol vtedy na tom dobre aj v propagácii, návštevnosti, vstupenky bol problém zohnať. Herci boli hrdí, keď ich Daňo vybral hrať.

Zažil som skúšky v KD, niekedy aj celé noci a bolo aj veselo, nikdy nebola núdza o občerstvenie, ale niekedy bolo aj horúco. Najmä vtedy, keď herci už toho mali dosť a nevládali, lebo režisér ich vracal a vracal, kým to nebolo podľa jeho predstáv. Ale keď skríčal tým jeho mohutným hlasom, veľakrát aj „zabohoval“, nikto sa neodvážil povedať, že chce ísť už domov.

Mal svoju predstavu o kostýmoch, scénu a kulisy sám navrhoval, všetko, vrátane pozývania hostí pripravoval. Premiéra pod jeho taktovkou bola v Poltári vždy sviatkom. Tí čo to zažili vedia, že za dobrú robotu sa vedel aj poďakovať a dokázal dobrú robotu aj oceniť. Dávna doba slávy divadla v Poltári, je už minulosťou? Dúfam, že nie. Aj keď Poltár je charakteristický tým, že mnohí nepravníci, ktorí nič v meste nedokázali, dokážu až bolestne kritizovať. Verím, že nielen ochotnícke divadlo, ale celá miestna kultúra ešte zažiarí svojou slávou.

Predstavenie z príležitosti 15. výročia vzniku mládežníckeho folklórneho súboru Rakonca, s názvom „Bárcsak mindig úgy lenne“, sa konalo 20. novembra 2010 v Dome kultúry Klub vo Filakove. V programe vystúpili miestny mládežnícky folklórny súbor Rakonca, Kis Rakonca detský tanečný folklórny súbor, folklórny súbor TOBÁN z Maďarska a Terbete tanečný folklórny súbor so sprievodným súborom z Rumunska. Ocenenia – Pozdravný list generálneho riaditeľa Národného osvetového centra a blahoželenie Novohradského osvetového strediska odovzdali spoločne Karol Galcsík a Katarína Györgyová.

Hrad svetov IV. – štvrtý ročník medzinárodného artfoto festivalu na Filakovskom hrade

Hradné múzeum vo Filakove otvorilo 18. novembra 2010 o 17,00 v Bebekovej bašte Filakovského hradu výstavu pod názvom „Hrad svetov IV.“, ktorá bude úvodnou výstavou prvej zimnej sezóny na hrade. Na troch predošlých ročníkoch artfoto festivalu sa vo Filakove predstavili fotografi z Japonska, Austrálie, Brazílie a z deviatich európskych štátov. V tomto roku budú hosťami festivalu Attila Lóránt a Bánkúti András z Maďarska a Gabriel Gázsó z Venezuely. Nádherné fotografie Attilu Lóránta zachytávajúce okamihy každodenného života predstaviteľov archaických kultúr Amazónie boli divácky najatraktívnejšie kusy predošlého ročníka. Teraz predstaví návštevníkom svoje zábery z Indonézie. Vernisáž je sprievodným programom záverečného podujatia projektu „Rozvoj infraštruktúry Novohrad-Nógrád geoparku“. Výstava bude sprístupnená do 15. februára 2011 (od pondelka do piatka denne od 8,00 do 16,00).

Mgr. Attila Agócs, riaditeľ HM vo Filakove

Chrámový zbor Campana Breznička

oslávil 21. 11. v nedeľu Krista Kráľa 10. výročie svojho vzniku koncertom pri slávnostnej svätej omši a spomienkovou recepciou pre všetkých členov zboru a vzácných hostí. Blahoželáme a prajeme veľa úspechov do ďalšieho obdobia.

Ľudia-roky-udalosti

Pred 100 rokmi sa narodil publicista

László Sólyom

Bankový úradník, publicista **László Sólyom** sa narodil 9. 12. 1910 v Lučenci v učiteľskej rodine. Základnú školu navštevoval v r. 1917-25, v r. 1926-30 študoval na gymnáziu s vyučovacím jazykom maďarským v Lučenci, maturoval v triede prof. Auréla

Bartscha. V r. 1933-34 v štúdiu pokračoval na Evanjelickej teologickej fakulte v Bratislave, štúdium však z rodinných dôvodov nemohol dokončiť. Ako úradník a pokladník pracoval v r. 1934-38 v Živnostenskom úrade v Lučenci, v r. 1938-44 v Okresnom úverovom družstve v Lučenci. Po oslobodení v r. 1945-48 pokračoval vo svojej práci v Okresnom úverovom družstve. Po reorganizácii finančného systému ČSR sa v r. 1948 stal zamestnancom Slovenskej štátnej sporiteľne v Lučenci, kde pôsobil najprv ako pokladník, neskôr referent a napokon inšpektor. V Slovenskej štátnej sporiteľni pracoval až do svojho odchodu na dôchodok v r. 1973.

Vo svojom voľnom čase sa venoval najmä publicistike. Pôsobil ako športový tlačový spravodajca pre Československý rozhlas, pre denníky Smer, Új Szó či mestské noviny. Svojimi článkami prispieval aj do Roľníckych novín, do Ipľa, do časopisov Hét, Irodalmi Szemle, Haladás a i. V rodnom Lučenci sa zapájal do kultúrneho života v rámci Csemadoku, kde od r. 1950 dlhodobo zastával funkciu pokladníka. Ako usporiadateľ rôznych divadelných či hudobných akcií pozýval do mesta významných umelcov zo Slovenska i z Maďarska. Uvedené aktivity potom zaznamenával formou článkov v mestských novinách. S priateľom Ing. Edmundom Hermelom, známym fotografom sa veľmi intenzívne zaujímali o kultúru Lučenca - o architektonickú tvár mesta, o pamätihodnosti, kostoly, cintoríny, mestský park ... László Sólyom často navštevoval Novohradskú knižnicu, Novohradskú galériu, Okresný archív, Okresné osvetové stredisko a úzko s týmito inštitúciami spolupracoval.

Počas celého svojho života žil skromne, svojich príbuzných i priateľov nabádal k čestnosti, zodpovednosti, optimizmu, láske, porozumeniu i k celoživotnému priateľstvu. S manželkou Martou, rod. Csonkovou mali 3 dcéry - Máriu, Evu a Martu. Koncom 80-tych rokov sa jeho zdravotný stav zhoršil v dôsledku srdcovocievnych problémov. László Sólyom zomrel 20. 11. 1989 v Lučenci, pochovaný je na tunajšom Mestskom cintoríne. Teraz, v decembri 2010 si pripomínáme 100. výročie jeho narodenia.

PhDr. František Mihály

Ročné obdobia vo zvykoch ľudu

Deň Lucie – 13. december, bol pred zavedením gregoriánskeho kalendára v roku 1852 považovaný za najkratší deň roka. V Taliansku bol jej sviatok v stredoveku spojený so svetelným sprievodom. Na Sicílii vznikla svetoznáma pieseň „Santa Lucia“. Vo Švédsku vystupuje Lucia ako nevesta svätica oblečená do dlhých bielych šiat. Jej sviatok si pripomínajú pekným zvykom: najmladšia dcéra v dome, oblečená v bielom, zobúdzza členov rodiny kávu, rožkami a špeciálnou piesňou pre túto príležitosť. Krásne zvyky sa zachovávajú v Bavorsku. V deň Lucie si tu ľudia zhotovujú z papiera malé napodobeniny budov, do ktorých vkladajú drobné svetielka. Takéto potom za tmy púšťajú dole vodou, čo vyvoláva nádhernú atmosféru večera.

Deň Lucie bol považovaný za najvýznamnejší zo stridzích dní. Na Slovensku sa tradovalo, že Lucia bola najväčšia zo všetkých bosoriek. V predvečer Lucie dospeli i deti jedli cesnak, ktorý ich mal chrániť pred zlými duchmi. Obecní pastieri silným trúbením zaháňali bosorky. Trúbenie zakončili na križných cestách, kde sa na Luciu bosorky schádzali. Najpopulárnejším alebo raritou na celom Slovensku bol **Luciový stolček**. S jeho výrobou sa malo začať na Luciu a každý deň do Vianoc bolo treba na ňom niečo urobiť. Musel byť celý z dreva, najčastejšie smrekového, bez jediného klinca a mal mať tri nohy. Ak ten, čo stolček zhotovil, sedel na ňom na Štedrý deň v kostole pri bohoslužbách, videl všetky strigy za oltárom.

Deň Lucie ľudia využívali na niektoré významné veštbý. V Novohrade piekli pre každého člena rodiny malý bochníček, do ktorého zapichli pierko. Čie pierko v peci zhorelo, ten mal do roka zomrieť.

Základným typom Lucii boli do bieleho zabalené postavy žien so zamúčenými tvármi. Večer sa niektoré ženy, väčšinou na priadkach, preobliekli za Lucie. Chodili po dvoch, zriedkavejšie po štyroch. Jedna postava niesla vedro s vápnom a štetku, druhá husie krídlo na zmetanie pavučín. Obvykle nič nehovorili, jedna bielila steny, druhá vymetala krídlom kúty. Niekde strašili ľudí aj tým, že im do domov vhadzovali mačky a do oblokov dávali prázdne tekvice s vyrezanými otvormi pre oči, nos a ústa a horiacu sviečku vo vnútri, takže sa ponášali na umrlčie lebky.

V Honte chodili v starších obdobiach štyri Lucie: jedna mala zvonec, druhá vretená, tretia cesnak, štvrtá knihu.

Ročné obdobia vo zvykoch ľudu

Deň Lucie (pokr. zo str. 7)

Dobří gazdovia od Lucie do Vianoc počítali dni. Každý deň tohto obdobia predstavoval jeden z mesiacov nasledujúceho roka. Podľa toho, aké bolo v ten deň počasie, malo byť aj v príslušnom mesiaci. „Aké sú od Lucie do Vianoc dni, také budú aj mesiace“.

„Keď si Lucia na mena háby zablatí, v januári si ich prát bude“.

Na Luciu sa hovorievali aj rôzne porekadlá: "Lucia noci upíja, ale dňa nepridá."

Medzi najznámejšie patrí „**vymetanie rohov**“. Mladé dievčatá oblečené v bielych plachtách s pomúčenou tvárou a husím perom v ruke chodievali od domu k domu a vymetali nielen rohy a kúty, ale i samotných domácich. Tento rituál mal odohnať všetko zlo a choroby.

V takomto pre čary priaznivom období nechýbali ani **ľúbostné čary**: Dievča si pripravilo trinásť lístkov, na dvanásť napísalo mužské mená, trinásty ostal prázdny. Každý deň od Lucie do Štedrého dňa jeden lístok spálilo. Ostávajúci lístok na Štedrý večer otvorilo a meno na ňom napísané bolo menom budúceho muža.

S erotickým charakterom ženských Lucí korešpondovala „**vy-priadaná noc**“ dievčat. Ich luciové obchôdzky boli tiché, po ich ukončení sa vrátili tam, kam prišli aj mládenci. Urobili si menšie pohostenie a do polnoci sa zabávali spoločnými hrami. Potom mládenci nanosili slamu, rozložili ju po zemi a spolu s dievčatami na nej prenocovali.

„Od Lucie do Vianoc každá noc má svoju moc“.

Zdroj: Emília Horváthová: Rok vo zvykoch nášho ľudu, internet

Dávame na známosť!

alebo Način meľínok zhľadnutí!

Pokračujeme anketou.

TIMRAVA

rodný dom, chceme či nechceme?

V čísle 9 sme uverejnili článok o B.S. Timrave, zámerom bolo vyburcovať verejnosť k lepšiemu zviditeľneniu tejto „našej“ spisovateľky, ale aj snaha pomôcť obci Polichno, lebo tam sa nachádza jej rodný dom a žiaľ v zlom technickom stave. Bezprostredne na tento článok budeme aj v nasledujúcich číslach uverejňovať názory tých, ktorým osud domu nie je ľahostajný. O stanovisko som požiadal **Pavla Kysel'a**, správcu rodného domu. Jeho príspevok prinášame:

Národná kultúrna hanba?

V pamiatkovej zóne malej novohradskej dedinky Polichna sa ukrýva budova, ktorá svojím významom patrí ku klenotom slovenského kultúrneho dedičstva. Unikátna fara má síce fasádu vyzdobenú altánkom a tabuľami, no v skutočnosti je jej stav havarijný. Štát kedysi budove prideliť štátu národnej kultúrnej pamiatky, no tým sa jeho aktivita skončila. Je zarážajúce, že hovoríme o rodnom dome najvýznamnejšej slovenskej spisovateľky Boženy Slančíkovej Timravy.

Pavel Kysel', správca rodného domu B.S. Timravy:

„Timrava žila v Polichne celých 42 rokov. Bola dcérou evanjelického farára a v priestoroch našej polichnianskej fary sa nielen narodila, ale tam aj vyrastala, dospelá a tvorila. Tu vznikla prevažná väčšina Timravíných diel. V nich autenticky opisovala dedinských ľudí, ktorých odmalička pozorovala.“

Pred pár rokmi sme sa v dedine rozhodli, že v rodnom dome Timravy zriadime pamätne izby a urobíme všetko preto, aby sa pamiatka zachovala pre ďalšie generácie. Izby sme svojpomocne zriadili. Počas celého roka môžu turisti a učiteľky s deťmi z celého Slovenska na vlastné oči vidieť miesto, kde Timrava kedysi žila a tvorila (mali sme tu dokonca návštevu z Kanady a Francúzska). Dokedy ale budú výlety možné, nevieme. Fara je totiž v havarijnom stave. Zateká nám strecha a preráža aj spodná voda. Kvôli nadmernej vlhkosti a škodcom hrozí, že sa zničia vzácne originálne exponáty. Voda dokonca zateká už aj do elektriny a tak nám kedykoľvek môže Timravín rodný dom úplne vyhorieť.

Vlastníkom fary je cirkevný zbor ev. a.v. cirkvi v Polichne. Finančné možnosti sú ale obmedzené a preto nevyhnutne potrebujeme pomoc zo strany štátu. Sme sklamaní, že štát sa k takejto významnej národnej kultúrnej pamiatke zatiaľ správa doslova macošsky. Už dva krát sme žiadali Ministerstvo kultúry o poskytnutie dotácie na obnovu rodného domu B.S. Timravy, no neuspeli sme. Bez politického krytia doteraz nebolo možné dosiahnuť ani minimálnu podporu. Skontaktovali sme aj Jozefa Markuša, podpredsedu Matice Slovenskej. Ten sa nám po úvodných sľuboch a zdvorilostiach neozval. Nepomohol ani fakt, že Timravín otec – Pavel Slančík bol aj spoluzakladateľom Matice.

Je podľa mňa hanbou, že slovenský štát zabúda na svoje najväčšie osobnosti. Hlavne na tie „vzdialené“ od hlavného mesta. Aj regionálni politici sa väčšinou vôbec nepodieľajú na pomoci pri zachovávaní kultúrneho dedičstva súvisiaceho s Timravou. No jej menom sa veľmi radi zviditeľňujú.

Ako správca rodného domu si želim, aby sme sa nemuseli za národnú kultúrnu pamiatku hanbiť, ale aby sme ju postupne zrekonštruovali. Možno jedného dňa budeme môcť na fare organizovať kultúrne podujatia na úrovni, za ktoré by sa ani taká významná osobnosť, ako B.S. Timrava nesporne bola, nemusela hanbiť.

Bližšie informácie o rodnom dome nájdete aj na stránke www.timrava.sk.

Predvianočná atmosféra

V Dielni ľudových remesiel

pri Novohradskom osvetovom stredisku v Lučenci.

Už 5.11.2010 sa uskutočnila **tvorivá drotárska dielňa** so zameraním na hviezdičky z drôtu. Šikovné ruky lektorov – Magdy Slivkovej a Mgr. Andreja Stollmana - zo Stredoslovenského osvetového strediska v Banskej Bystrici, pozorne sledovali všetci návštevníci. Napokon si študentky mohli vyskúšať na vlastnej koži, ako voňal drotársky chlebič našich predkov.

Druhá tvorivá dielňa sa uskutočnila 19.11.2010 so zameraním na výrobu postavičiek zo **šúpolia**. Aj dnes ľudoví remeselníci využívajú suché kukuričné listy a vytvárajú pre krásne bábiky či iné suveníry. Dielne sa zúčastnili študentky PaSa v Lučenci. S nemým údivom sledovali obdivuhodnú zručnosť lektorky Anny Rechterikovej z Poltára.

Pozorné diváčky sa tešia už na ďalšiu tvorivú dielňu, ktorá sa uskutoční 3.12.2010.

Babone (povey) na Dohvézdne večer:

- na Dohvézdne večer, kod zvoňej, tak má d'evka zametaťi a poton viňesé smeti a zastaňe si na metlu a d'e zvoňej, na které straňe, tak tan sa vidá
- na Dohvézdne večer, čo jedľi, tag naháľali omrvinke do Trech kráľou a poton krván cecke káďiľi s ten, žebe krave ňezaloželo

Zdroj: J. Matejčík: Lexika Novohradu

Štedrý deň

má u nás viacero pomenovaní. Často sa používa termín Kračún (z lat. Creatio-narodenie), Vilija z lat. slova vigília – predvečer sviatku, Dohviezdny večer. Na Štedrý deň sa zvykne držať pôst, ktorý končí východom prvej hviezdy. Mimoriadna starostlivosť bola venovaná úprave štedrovečerného stola. K slávnostne prestretému stolu si ľudia sadali podľa starého zvyku po objavení sa prvej hviezdy na oblohe. "*Keď neskoršie zasadneme, budeme v lete meškať s robotou*".

Vianočný stromček je jedným zo symbolov **Vianoc**. Jeho história sa začala písať v nemeckom protestantskom prostredí. Prvá písomná zmienka o stavaní ozdobeného stromčeka pochádza z roku 1507 od kazateľa Geislera z Alsaska. Pôvod vianočného stromčeka však nie je biblický ani kresťanský - siaha až k rímskym oslavám slnovratu – Saturnáliám. Na naše územie sa tradícia zdobiť vianočný stromček dostala až koncom 18. storočia. Najprv sa udomácnil v mestskom prostredí a až koncom 19. storočia začal prenikať na vidiek. V ľudových obradoch symbolizovala zeleň zrod nového života. Stromček býval spočiatku zavesený v strede izby a vrcholcom k zemi.

Blahoželáme:

Badinka Jozef – 55. výročie narodenia (15.12.1955) amatérsky výtvarník, stolár z Kokavy nad Rimavicou

Anne Rechtoríkovej k získaniu ocenenia „**Líderka BBSK v kategórii remeselníčka**“.

Už po druhýkrát sa konala táto regionálna súťaž Líderka Banskobystrického samosprávneho kraja.

Slávnostné vyhlásenie víťaziek sa uskutočnilo v Divadle J.G. Tajovského vo Zvolene 15.10.2010. Ceny spolu s predsedníčkou Vidieckeho parlamentu na Slovensku Máriou Behanovskou odovzdal predseda BBSK Vladimír Maňka.

Ako dôchodkyňa vedie krúžok remeselných zručností na základnej škole v Poltári. V Kokave nad Rimavicou absolvovala kurz remesiel a odvtedy zhotovuje bábiky zo šúpolia, drôtom zdobené ozdoby a šperky. Okrem toho sa zúčastňuje aj tvorivých dielní a svojimi výrobkami reprezentuje Poltársko aj na medzinárodných podujatiach.

Hanke Koškovej k vydaniu knihy „**Poludnica z Čerepeša**“.

Druhá časť povestí a legiend z Novohradu voľne nadväzuje na knihu Mara medvedia (2007). Spisovateľka opäť hlboko načrela do bohatého zdroja zaznamenaných príbe-

hov v miestnych archívoch, obecných kronikách i od ľudových rozprávačov a pútavo vykresľuje imaginárny svet z dôb, keď ľudia intenzívnejšie vnímali nadprirodzené javy, bosoráctva a čary. Podstatnú časť tvoria príbehy z čias tureckej okupácie a všakovské záhady. Kniha vyšla vo vydavateľstve Matice slovenskej v novembri 2010. Oficiálny krst knihy v Lučenci sa uskutoční v januári 2011 v Dome Matice slovenskej a my budeme pri tom.

Jarmile Sivákovej – k oceneniu Národného osvetového centra – **Pocta generálneho riaditeľa NOC** za dlhoročnú zásluhnú prácu pre rozvoj a šírenie kultúrneho dedičstva v miestnych a regionálnych podmienkach.

Kam za kultúrou?

BBSK- Novohradské osvetové stredisko Lučenec

december – **Ivan Bitala**
– výstava fotografií
miesto: NOS Lučenec

Divadelná Jeseň v spolupráci s **Mestom Lučenec - Mestský úrad, oddelenie kultúry a športu**

2.12. Divadlo ASTORKA KORZO 90
Bratislava

M. Maďarič: **TÚLAVÉ SRDCE**
miesto: DK BST Lučenec
o 19.00 hod.

6.12. Divadlo HAAF
MIKULÁŠ A HVIEZDIČKA
miesto: DK BST Lučenec
o 17.00 hod.

Sprievodné podujatia:
9.12. **Novohradská improvizáčna liga** – súťaž detí zo ZŠ (10-15 rokov)
miesto: DK BST Lučenec
o 17.00 hod.

15.12. **Večer operných melódií**
koncert rodákov z Novohradu
miesto: **Dvorana Reduty**
o 19.00 hod.

4.12. **Adventné stretnutie** –
regionálna prehliadka cirkevných
a svetských speváckych zborov
miesto: **rímsko-katolícky kostol**
Navštívenia Panny Márie v Lučenci
o 15.00 hod.

11.12. **RADUJME SA!** - vianočný
program a odovzdávanie cien za
rozvoj kultúry v Novohrade v rámci
menšinovej kultúry
miesto: **Filákov**

BBSK - Novohradská knižnica
Lučenec

3.12. **Mikuláš v knižnici**

december - **Pranostiky okolo Vianoc**
- veselo aj vážne o tradíciách
u nás a vo svete

- **Tešíme sa na Vianoce**
- hlasné čítanie o Vianociach,
/Dickens:Vianočná koleda/

Mesto Lučenec – Mestský úrad,
oddelenie kultúry a športu

6.12. **Mikuláš v meste**
8:30 hod. – 13:30 hod.
Mikuláš v materských školách

18.12. **„IRISH DANCE“**
Írska tanečná step show
miesto konania: DK B.S. Timravy
o 19.00 hod.

19.12. **Ekumenické stretnutie**
„Svieť svetlo sviet“
miesto konania: Kubínyho nám.
o 17.00 hod.

31.12. **Silvester v meste**
miesto konania: Nám. republiky

tr
LocAll

kam do mesta

Mestské noviny
Týždenník mesta Lučenec • 13. 4. 2007 • Ročník 3 • Číslo 13 • Náklad: 12 000 ks • Cena: zdarma
Tel.: 047/451 31 23, tel./fax: 047/451 31 21, e-mail: mestskenoviny@lucenec.sk

**MEDIÁLNI
PARTNERI:**

REKUS - regionálny kultúrny mesačník. **VYDÁVA:** Novohradské osvetové stredisko, Kármánova 2, 984 01 Lučenec. Registrované na MK SR – evidenčné číslo: EV 3991/10. **REDAKTOR:** Michal Abelovský, tel.: 45 12 703, 45 131 78. **GRAFICKÁ ÚPRAVA:** Renáta Ádamová. **ZODPOVEDNÁ:** Mária Ambrušová, riaditeľka NOS v Lučenci, fax: 047 /45 12 703.

E-mail: noslc@noslc.sk **TLAČ:** NOS v Lučenci, www.noslc.sk

NEPREDAJNÉ